

Anatoli Mariengof
AURINKOJEN KONDITORIA

suom. Tomi Huttunen

1
Pilvipurjeet aamu,
kuun pään ruskean
säteisiin kekäleen.
Kaupunki katujen kielillä taivaalle lautasen,
mutta minä pupillitarjottimilla vihan veitsen.
Kaikki nälissään.
"Kuin ilmaa ihmislihaa kaksikymmentä kiloa!"

Kapinakuurossa
kanssa kapinasoihdun
kahdestatoista kahteentoista
oikeudenmukaisuuden viisarit.

2
Kuin auringon maa ympärillä,
mullan ympärillä tuhojen ytimet.
Kaikelle nollapäätelmä,
vallankumouspyryjen aisoissa
maalle tulipalojen päiväntasaajat.
Maa kiertorataansa tulipalon päällystykseen.
Ei sääliä, ei rakkautta.
Kuin sokeri huhmareessa
lasten luut, kuoleman kuorma-auto
keuhkotautisten sylkyruumiit.

3
Löyhkä.
Kuolema kuolemana, kuolemana kuolema.
Sieluihin saappaat,
saappaissa pitkin maan verivanaa,
näiden myrskyjen kuormahevonen
pitkin kuoppia säkillinen matoista aamunkoita.
Aamunkoiton edellä kuolema patriarkkana.
Löyhkä,
kuolema kuolemana, kuolemana kuolema.
"Anarkiaa!"

4
Ei koskaan hänen ripsiverhojensa takana,
pupillit kuin kyyhkyn siniseen korkeuteen.
Kiukulla Kiroton Pyhärykmentin

kaupungin verimaljat
kulauksella.
Yhteislaukaus
taivaan vatsan vapinaa.
Pitkin kattoja kuin keilaradalla,
edestakaisin tulipalojen sydän.
Muistotilaisuudet kirkoissa rumpuna korvissa.

5
Ei koskaan suudelmia yö kynttelikön rinnoille,
ja sormet hameen silkkiin
kuin rikkaruohoon
haravat.
Torilla viimeistä pisaraa myöten verimaljat.
Tykistön kulmahampain
katujen valtimot,
ihmisnautaa kasioihin.
Maallikot
taivaaseen julmin kavioin Venäjän ratsu.

6
Moskovasta Berliiniin, Budapestiin, Roomaan
lihamylly.
Afrikassa aamunkoiton siivet,
Amerikassa liekkien hame,
Aasia, kuin jonglööri palloillaan, tulella...
Joka päivä
yhä rautaisempaa, rankempaa
kurkkumme kuristuneet
vallankumouksen tuliseen pylvääseen,
jossa minä ja te.

7
Kuu korkeuksissa kiekkona,
ja sinne myös sähkökehäät,
käsikranaatit rantakadulla
kuin hysteerikon takaraivo lattiaan.
Viisivuotias suu veressä,
huomenna poikaa teille,
kuin rakastajatar tytär vuoteessa.
Tykinkuulat maan vatsaan,

ja suolet pitkin poikin kuin ohjakset,
näiden myrskyjen kuormahevonen
yli punaisen aamunkoin.

8

Ihminen. Kaunis, miten kaunis –
– sose!..

Luutankit kuin jääkentille huhtikuu.

Ihmisnaudasta kylläiset rakit. . .

Naaraan haju
tuoreet veritonkat.

Vuorina sielujen haukset.

Hauptisit

lasit pilvilakanoiden hyväilyyn,

ja aurinko maalle hymyjä posket kuopilla.

9

Ja vielä kuolema kaupungin huulilla torsona
niin lokakuun aamuna pylväät,
ja yhä sen edessä maallikot polvillaan

Sergei Jesenin

KAPAKKA-MOSKOVA

suom. Pentti Saaritsa¹

II

Selvä tuli, se on nyt päätetty!
Nyt jäävät kotiseudun pellot iäksi.
Enää ei poppeliin lehtisiivet
helisten piekse ilmaa ylläni.

Ränstyköön mökkipaha ilman minua,
koirakin kuoli ammoin vanhuuttaan.
Moskovan mutkaisilla kaduilla
kai luoja sääti minut kuolemaan.

Rakastan tätä koukeroista kaupunkia,
olkoonkin raihnainen ja turpea.
Sen kupoleilla lepää liikkumatta
kultainen, unelias Aasia.

ja hiippakunnassa:

”Pitkää ikää!”

Sepä

runoilijalle vain runoelma anarkia

ja runoelmat tulipalojen glooriat,

ja niillepä:

rauhamaanpäällä ja ihmisillähyvätähto.

10

Oi, mille muusalle siellä poeetat,

kun museoissa

rakkaus alla otsikon?

Aika vanhuksilta löylyt,

tuhkaksi vuosisatojen perintö!

Tiilihiuksista tulikammalla minä. . .

Niin, niin maa cancania veitsellä kapinasoihduin

ihastuttavien kurjuuksien sepeleessä

kuin ilmaa ihmislihaa kaksikymmentä kiloa!

”Anarkiaa. . .”

1919

Ja kuu kun paistaa iltaöisin,
ja piru vieköön... miten paistaakin! –
pää riipuksissa sytjäkujaa pitkin
taas tuttuun kapakkaani maleksin.

Häly ja melske täyttää hurjan murjun,
silti jään sinne kunnes sarastaa,
huorille lueskelen runojani,
rosvojen kanssa ryystän pontikkaa.

Sydän jyskii tihenevään tahtiin,
ja minä myönnän muutta mutkitta:
”Olen kaltaisenne, kadotettu,
ei minullakaan ole paluuta.”

Ränstyköön mökkipaha ilman minua,
koirani kuoli ammoiden vanhuuttaan.
Moskovan mutkaisilla kaduilla
kai luoja säätö minut kuolemaan.

1 Suomennos Raija Ryminin raakakäännöksen pohjalta, julkaistu teoksessa *Neuvostolyriikkaa I* (toim. Natalia Baschmakoff, Pekka Pesonen, Raija Rymin). Helsinki: Tammi, 1975.

1922

Georgi Jakulov: Imaginismien nerous, 1920.

Talot –
raudasta ja betonista
aumat.
Sumu
lasiin
partavettä,
vähän vettä.
Katu räätälin arsinalla
koukussa, taitettuna.
Kaukaa taas
ukkosdiakoni – jyry.
Pitkin torin kämmentä – puron suonet.
Tiilisfinksin vatsalla
silmieni kokardi.
Silmieni saavi.
Kahleista monettako kertaa
kynäkoira
ja kirjainhampaat mustekuolassa paperin reidelle.
Ikkunan takana viemäriojien säärystimet,
ikkunan takana kilo vihaa,
ja sana huulilla kuin lyijypaino nyrkissä.
Mutta husaari seitsenkerroksinen pilvenpiirtäjä
kannusten kilahtelua rapussa.

1919